

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

4. Quintum Argumentum principale ponitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

concludit postea his verbis in medio §. seu numeri 11. non video quomodo possit consequenter negari, quin una relatio possit per aliam referri, & ita aliam in se fundare; sic ille, & data opera num. 12. & 13. solvit argumenta, quibus adversarij vtuntur, ad probandum non posse vnam relationem fundari in alia.

63 Ecce quomodo evidenter probatum manet suppositum illud, esse certum in sententia adversariorum: ergo firma manet nostra demonstratio.

64 Quod amplius vgetur, quia una ratio formaliter referendi, & quatenus talis, est relatio formaliter, & vt sic exercet formalissimam rationem relationis, sicut intelligitur actualiter est formalis ratio percipiendi, & quatenus percipit, formaliter exercet munus intelligendi, & gerit rationem formalissimam, & non materiale intellectionis: ergo dum relatio est ratio referendi fundamentum ad terminum formalissime se gerit vt relatio, quia formalissime exercet definitionem propriam, quæ non potest materialiter, sed potius formalissime convenire illi: atqui una ratio referendi, quatenus talis non est infinita, & increata; sed potius est finita, & limitata: ergo non repugnat illi habere aliam similem rationem referendi formalissime, quæ conveniat cum ea in ratione formali referendi; sed id quod est simile alteri, est simile per similitudinem formalem, quam fundat in se: ergo una ratio referendi formaliter, & quatenus relatio formaliter potest fundare relationem ad alteram concedis.

65 Tunc sic, per te id quod est fundamentum relationis oppositæ relationi fundatæ in altero fundamento est formalis terminus, & non materialis relationis oppositæ fundatæ in tali fundamento; sed vt nuper probatum est, & concedis, una relatio formaliter quatenus relatio, hoc est in quantum est ratio referendi formalissime, fundat relationem similitudinis oppositam alteri relationi similitudinis, quæ est in altera relatione, seu fundamento: ergo manifeste, & evidenter sequitur, vnam relationem quatenus formaliter relatio est, & quatenus ratio referendi formalissime, esse terminum formalem, & non materiale relationis similitudinis oppositæ, fundatæ in altera relatione.

SVBSECTIO IV.

Quintum argumentum principale ponitur.

66 Omnis paternitas habet duplicem oppositionem, vnam ad genitum in quantum genitum, alteram ad filiationem formalissimam: prima vocatur terminativa, secunda relativa; sed vnum oppositum formalissime respicit alterum oppositum, & alterum oppositum terminat formalissime relationem oppositionis alterius oppositi: ergo filio, quæ est opposita relative paternitati, respicitur à paternitate formaliter, & paternitas à filiatione relatione oppositionis, ac proinde paternitas formalissime terminat relationem oppositionis fundatam in filiatione, & contra filio relationem oppositionis fundatam in paternitate; sed filio in quantum filio est relatio formalis: ergo relatio formalis est terminus alterius relationis.

Vbi adverte, me aliter formare hoc argumentum ac formabat suum de oppositione p. Kuvius: nam ille aiebat paternitatem per se ipsam, quia opposita est ex vi suæ essentiae filiationi respicere filiationem, & non genitum, & ideo negat filiationem terminari ad absolutum: ego autem dico filiationem non esse formaliter per se ipsam oppositam actualiter, & quasi contrariam, sed potius esse oppositam formaliter paternitati, non ex vi alicuius prædicati essentialis, sed potius ex vi relationis accidentaliter superadditæ ex natura rei distinctæ ab ipsa filiatione, quæ per potentiam Dei absolutam potest tolli à filiatione, adhuc existente paternitate, & sic consequenter assero per se ipsam referri ad genitum in quantum genitum, & per oppositionem formalem sibi superadditam ad paternitatem, ita vt paternitas licet non terminet filiationem, terminet tamen relationem oppositionis; quare terminus filiationis est generans, terminus oppositionis formalis in filiatione fundatæ est Pater vt Pater, & quatenus relativus.

Maiores prima, & præcipua est sententia P. Suarez in met. tom. 2. disp. 47. sect. 16. num. 39. vbi sic ait: tandem ex ijs, quæ in hac sectione diximus, intelligere licet in quo consistat, & qualis sit propria oppositio relativa; potest autem intelligi hæc oppositio, aut inter relationem, & terminum eius, aut inter relationem vnam vnius extremi, & alteram correspondentem illi in alio extremo, seu inter vnum relativum, & correlativum eius, prior oppositio est generalis, omnibus relationibus etiam non mutuis, vt constat ex dictis, & ideo formalissime convenit relationi vt sic; consistit autem in hoc quod relativum vt sic, & terminus habent inter se talem habitudinem, & condiciones ita distantes, vt necessario requirant inter se distinctionem, & paulo post, inter relativa autem realia, & mutua, ac relationes ipsas intercedit relativa oppositio, quæ non consistit in hoc, quod una respiciat aliam vt terminum; sed in hoc, &c. ex quo talem inter se habent repugnantiam, vt non possint ambæ simul relationes eidem simul inesse, quia non potest vnum, & idem esse fundamentum, & terminus respectu eiusdem; dici vero potest relatio opponi suo immediato termino terminative; alteri vero relationi relative, & hæc posterior est quasi formalis oppositio: nam est inter proprias formas quatenus se mutuo excludunt ab eodem subiecto; quod significavit etiam D. Thomas quest. 7. de potentia, art. 8. ad quartum, sic ille: ergo in sententia P. Suarez paternitas est opposita relative formaliter filiationi quatenus est relatio.

Minor præcipua sic probatur, quia vnum oppositum, quatenus tale non est ad se, sed ad aliud, & in ordine ad aliud, quia omne oppositum est alteri oppositum, neque potest respectu sui solum concipi vt oppositum formaliter, alias idem sibi ipsi opponeretur quod est falsum, nam oppositione oppositum realiter distinguitur à suo opposito realiter, vt sæpe supra probatum manet; sed idem non potest distinguere à se ipso realiter: ergo omne non potest sibi ipsi opponi realiter: ergo omne in ordine ad aliud, est relativum: ergo omne oppositum est relativum respectu sui oppositi: sed omne relativum formaliter respicit id, ad quod est relativum: ergo de primo ad ultimum omne

Quæst. IV. Vtrum relatio terminetur, &c. 755

omne oppositum respicit alterum oppositum formaliter, quatenus tales; sed non potest vnum oppositum respici ab alio, quin tale oppositum quod respicitur, terminet relationem, seu respectum alterius quod respicit ipsum: ergo vnum oppositum respicit alterum, & alterum oppositum terminat formaliter relationem oppositionis alterius oppositi.

⁷⁰ Confirmatur, & declaratur, quia vnum diversum respicit relatione diversitatis alterum, & alterum diversum quod respicitur, terminat formaliter relationem diversitatis respicientis; sed oppositum est summe diversum, quia supra diversitatem addit repugnantiam: ergo respicit alterum oppositum relatione summe diversitatis, quæ est oppositio formalis, & oppositum quod respicitur, terminat relationem oppositionis formalis alterius oppositi, à quo respicitur. Declaratur exemplis, quia album est oppositum nigro, respicit formaliter nigrum relatione oppositionis, & nigrum quod respicitur tali relatione, & respectu ab albo, terminat formaliter relationem illam oppositionis, per quam respicitur ab albo, & idem est in calido, & frigido.

⁷¹ Sed paternitas per vos vere proprie, & formaliter est opposita filiationi: ergo respicit illam formaliter relatione oppositionis: ergo talis filiatio terminat relationem illam oppositionis, per quam respicitur à paternitate formaliter, quia impossibile est vt vnum respiciatur ab aliquo formaliter, & quod ipsum non terminet respectum respicientis formaliter, vt ex terminis patet; sed filiatio formaliter vt filiatio, & quatenus ratio referendi genitum ad generantem, respicitur à paternitate formaliter non per seipsam, sed per relationem oppositionis: ergo filiatio vt filiatio, & vt ratio referendi genitum ad generantem, ac proinde quatenus formaliter relatio terminat relationem oppositionis, per quam respicitur à paternitate: ergo filiatio, vt relatio formaliter est terminus relationis oppositionis paternitatis; minor illa sic probatur, quia filiatio in tantum respicitur à paternitate relatione oppositionis, in quantum formalissime filiatio relative opponitur paternitati; sed filiatio relative opponitur paternitati, in quantum filiatio, & paternitas sunt formalissime relationes, quia oppositio relativa, quatenus distincta à quacunque alia oppositione, non versatur nisi inter extrema quæ relationes sunt formaliter, sicut oppositio contraria vt distinguitur à quacunque alia, non versatur, nisi inter qualitates formaliter, & oppositio contradictoria non versatur, nisi inter affirmationem, & negationem formaliter: ergo filiatio respicitur à paternitate relatione oppositionis, quatenus relatio est formaliter.

⁷² Respondere videretur P. Suarez oppositionem paternitatis non distingui ab ipsis paternitatibus, sed includi separabiliter in ipsis, quod his verbis asserit; nam quidam sunt respectus intime inclusi in ipsis relationibus, & inseparabiles ab ipsis secundum proprias rationes earum, alij vero sunt accidentarij; exemplum priorum sit in paternitate quæ hoc ipso, quod refert patrem ad filium, includit intrinsece, & inseparabiliter oppositionem cum filiatione, & consequenter etiam distinctionem; est enim distinctio veluti quid superius inclusum in oppositione: oppositio autem est quid inclusum in correlatione. Exemplum posteriorum relationum sit respectus vnus paternitatis.

R. P. Ildeph. de Peñañel, Theol. Schol. Tom. I.

tatis ad aliam in ratione similis, non est ita inclusus in propria ratione paternitatis, & alia paternitas est terminus accidentarius, & extrinsecus respectu alterius paternitatis; de prioribus ergo respectibus satis consentaneum est, quod Cætera ait, & si secundum omnes illos eadem relatio referatur, non tamen alia relatione, sed seipsa referri, cum in sua adæquata ratione omnes illos includat.

Sed hæc verba non solvunt vim nostrorum argumentorum quoad præcipuum intentum, videlicet, quod paternitas opponatur filiationi, & respiciat illam formaliter, sed potius confirmant talem oppositionem, & respectum ad filiationem; siquidem illis verbis expresse docet P. Suarez, paternitatem, & filiationem opponi inter se formalissime; atqui oppositio formalis est respectus, & ordo, (quia non est conceptus absolutus, cum non sit ad se sed ad aliud, vt supra diximus); ergo paternitas quatenus opponitur filiationi, dicit ordinem formaliter ad filiationem, & referatur ad illam, quod etiam docet P. Suarez, vltimis illis verbis, & si secundum omnes illos eadem relatio referatur, non tamen alia relatione, sed seipsa: ergo filiatio formalissime quatenus talis respicitur à paternitate, quatenus paternitas est opposita illi, siue talis respectus distinguatur à paternitate, siue non: ergo filiatio formalissime terminat relationem oppositionis, per quam paternitas refertur ad ipsam, siue distinguatur siue non ab ipsa paternitate, quia de hoc præcipue non curamus in præfenti conclusione, (licet tali identitate supposita etiam difficultatem ingerit argumentum P. Ruvij) quia solum intendimus probare, vnam relationem terminare formaliter aliam, quod non tollit identitas paternitatis cum relatione oppositionis, quod patet manifeste exemplo divinarum relationum, nam quod paternitas divina sit idem cum oppositione relativa respectu filiationis divinæ non tollit, quin paternitas vere, & formaliter respiciat filiationem formaliter quatenus relatio est, ac proinde quod filiatio terminet formalissime sibi oppositam relationem paternitatis; sed secundum P. Suarez paternitas creata non desinit habere veram, & formalem oppositionem cum filiatione, & in sententia P. Suarez talis oppositio formalis non desinit esse relatio formaliter: ergo non desinit paternitas respicere formaliter quatenus opposita relative filiationem, vt filiatio, & relatio est, ac proinde non desinit filiatio vt relatio est respectum paternitatis ad ipsam identificatum cum ipsa paternitate: ergo etiam si paternitas non distinguatur à relatione oppositionis, filiatio quatenus relatio formaliter erit terminus relationis formaliter vt talis.

Solum enim adverto, hanc identitatem inter⁷⁴ oppositionem, & paternitatem videri opponi alteri opinioni, quam defendit P. Suarez contra Thomistas, vbi asserit, non posse eandem relationem ad duos distinctos terminos non solum specie, sed etiam numero differentes, ac proinde docet, multiplicatis terminis, debere multiplicari relationem: sed oppositio relativa, quæ est in parte habet pro termino formali filiationem, & paternitas habet pro termino esse genitum; atqui terminus absolutus, & respectivus terminus substantialis, & accidentalis, quales sunt relatio filiationis, & esse substantiale geniti, distinguuntur non solum quasi numerice, & individualiter, sed

Bbbbb sed

sed potius quasi specificæ, & genericæ: ergo oppositio relativa, & paternitas in Patre non sunt una, & eadem formalissime relatio, neque paternitas, quæ per se ipsam respicit genitum, poterit per se ipsam respicere filiationem: sed per aliam superadditam relationem, quæ oppositio formalis sit, si consequenter loquendum sit adversarijs.

Nec valet dicere in sententia P. Suarez relationem fundatam in alia non distingui ab illa à parte rei, non enim hoc valet dicere, quia etiam similitudo, quæ in una paternitate fundatur respectu alterius, identificate à parte rei cum paternitate ipsa secundum sententiam P. Suarez, & nihilominus ipse P. Suarez asserit, paternitatem non per se ipsam respicere aliam paternitatem, (quia per se non respicit paternitatem, sed genitum) sed per aliam relationem superadditam sibi, & in se fundatam, quæ similitudo, convenientia, seu identitas formalis dicitur, quia ad hunc modum loquendi sufficit aut distinctio virtualis à parte rei, quæ sumitur à distinctis terminis, aut distinctio formalis per intellectum, ut idem P. Suarez sæpe sæpius docet: ergo etiam si relatio fundata in paternitate, quæ oppositio formalis dicitur, sit idem cum ipsa paternitate, nihilominus non sufficiet talis identitas, ut dicat hic author, paternitatem quæ per se ipsam respicit genitum, iterum simul per se ipsam respicere filiationem: siquidem oppositio, & paternitas habent distinctionem, aut virtutalem à parte rei; aut formalem per intellectum, quia termini, quos respiciunt per se, scilicet esse genitum, & filiationem sunt distincti formaliter termini, & ratio est, quia hæc quæstio non dependet ab alia de distinctione fundamenti à relatione, siquidem talis identitas est materialis, & per accidens ad nostrum intentum: sicut quia identitas inter actionem, & passionem est materialis, & non formalis non potest dici agens formaliter constitui in esse agentis per passionem: sed potius per actionem distinguatur vel non distinguatur illa à passione, sicut è contra passum non constituitur in esse passi per actionem, sed potius per passionem: ergo idem dicendum in nostro casu.

75 Sed demus conceptum oppositionis formalis non esse relativum, ac proinde paternitatem ut oppositam non respicere formaliter filiationem: sed solum esse genitum, ac proinde filiationem non terminare formaliter respectum oppositionis, qui reperitur in paternitate.

76 Sed contra manifeste, & evidenter insurgo contra adversarios, quia non potest negari, quin conceptus differentis, diversus, & disconveniens formaliter sit formalissime relativus, & respectivus: nam Aristoteles, & omnes Doctores dividunt primum genus relationis in relationem æquiparantiam & disquiparantiam, similitudinis & dissimilitudinis, convenientiæ & disconvenientiæ, identitatis & differentiæ; unde quia homo formaliter est differens, & disconveniens secundum rationalitatem ab equo, dicit relationem formalem disconvenientiæ, & differentiæ ad equum in quantum irrationalem; sicut è contra, quia homo est similis, & conveniens cum equo in esse animalis, dicit relationem convenientiæ, & similitudinis ad illum, & ratio evidens à priori est, quam sæpe sæpius docuimus, videlicet quod dissimile, disconveniens, diffe-

rens, & diversum non sunt ad se, nec respectu sui ipsius (alias idem à se ipso realiter distingueretur, & sic idem esset, & non esset simul, quod est omnino impossibile) ac proinde non sunt absoluti conceptus: sed potius formalissime sunt ad aliud respectu alterius, & in ordine ad alterum formaliter, ita ut totum suum esse habeant in ordine ad aliud, ita ut nec esse, nec concipi possint sine alio. Unde si non esset equus alterius essentia, & speciei ab homine, non posset homo esse dissimilis, disconveniens, & differentis essentialiter ab equo formaliter, quapropter existente solo homine in mundo, & nullo existente equo, nullo modo potest dici, homo actu, & formaliter differat ab equo (licet differat fundamentaliter, seu potentialiter ab illo, quia potest existere equus à quo actu, & formaliter differat homo): ergo ex ijs omnibus evidenter colligitur, omne id, quod est diversum, differentis, disconveniens, & dissimile formaliter ab altero esse respectivum formaliter dicereque formalem, & actualement relationem ad alterum, à quo differat, sed paternitas differat actualiter, & formaliter essentialiter, quatenus relatio est à filiatione, quia quatenus relatio est, est specie distincta ratio referendi à filiatione, quia paternitas, & filiationem non sunt eiusdem speciei, sicut sunt eiusdem speciei una paternitas, & alia hæc, & illa filiationem. Unde paternitas in esse relationis formaliter distinguitur specie, & essentialiter à filiatione; quod sic patet manifeste, quia relationes formalissime in ratione referendi distinguuntur specie, sicut substantia, & alia entitates, quatenus tales distinguuntur specie, quia non est maior ratio quare absoluta, ut absoluta distinguantur essentialiter, & differant specificæ, & rationes referendi formaliter, quæ ad distinctos formaliter terminos referuntur, non distinguuntur, & differant essentialiter, alias non darentur species distinctæ rationum referendi essentialiter distinctæ, & differentes, & per consequens neque genere differentes: ex quo primo sequeretur non dari prædicamentum relationis distinctum ab alijs prædicamentis, quod non potest dicere P. Suarez secundum propria principia, cum peculiare prædicamentum pro relationibus distinctum ab alijs ponat. Secundo sequetur, omnes relationes formaliter ut tales esse eiusdem speciei, quia quæ sunt, & non differunt specie, & essentialiter, nec maiori aliqua distinctione, sunt eiusdem speciei, ut videre est in Petro, & Paulo; sed hæc sunt absurda: ergo dicendum est sine dubitatione unam rationem referendi formaliter, & quatenus talis est, ac proinde quatenus est relatio formaliter, esse diversam, distinctam, & differentem essentialiter ab alia, quatenus formaliter relatio est: ergo formaliter respicit aliam relationem diversitatis, disconvenientiæ, & differentiæ: sicut, quia homo differat essentialiter ab equo, quatenus equus est formaliter irrationalis, respicit equum formaliter ut irrationalis est, & quia una actio distinguitur specie, & differat essentialiter ab alia, quatenus actio est, respicit formaliter illam, quatenus actio est formaliter specie distincta à se: quatenus actio est formaliter specie distincta à se, sed una ratio referendi, & una relatio formaliter, v. g. paternitas differat essentialiter ab alia ratione referendi, v. g. filiatione, non materialiter ut relatio est: sed potius formalissime, quatenus talis; siquidem talis distinctio sumitur in ordine

Quæst. IV. Vtrum relatio terminetur, &c. 757.

terminos formaliter diversos, (quæ distinctio non est absolutum, sed relativum formaliter, quia solum distinctio relationum, & non absolutum est in ordine ad terminum, ut ex ipsis terminis patet) ergo una ratio referendi formaliter respicit aliam formaliter rationem referendi: ergo talis ratio referendi, quæ respicitur ab alia, terminat respectum alterius formaliter: ergo iam una ratio referendi, seu una relatio formaliter est terminus alterius relationis, v.g. filiatio ut filiatio quatenus est ratio referendi ratio ad generantem, ac proinde quatenus est relatio formaliter est terminus relationis disconvenientis, diversitatis, & differentie essentialis, per quam respicitur formaliter à paternitate.

SECTIO III.

Secunda nostra conclusio ponitur, & probatur.

⁷⁷ **S**ecunda conclusio: omnes relationes mutue, ex eo præcise quod mutue sint, non terminantur ad respectivum formaliter; si quidem multe sunt relationes mutue quæ immediate, & formaliter terminantur ad absolutum: hæc conclusio est plausibilior, & probabilior apud neotericos quoad utramque partem.

SVBSECTIO I.

Prima pars conclusionis efficaciter probatur.

⁷⁸ **S**i omnes relationes mutue, quia mutue sunt, & in quantum tales terminantur immediate ad respectivum; ratio mutui quatenus talis esset essentialis illis relationibus; sed non est essentialis ratio mutui in relationibus mutuis: ergo omnes relationes mutue, quia mutue sunt, non terminantur ad relativum.

⁷⁹ Maior probatur, quia si relationes mutue in quantum tales terminantur ad respectivum, ratio mutui sumeretur in illis à termino formali illarum; sed omne quod in relatione sumitur à termino formali, est essentialis, & formale ipsi relationi: ergo ratio mutui esset essentialis, & formalis in relationibus mutuis: maior sic probatur; si relationes mutue terminantur ad respectivum, ratio mutui sumeretur à relatione opposita (ideo enim una relatio dicitur mutua, quia ex parte termini correspondet illi altera relatio opposita); sed altera relatio opposita est terminus illius formaliter per vos, v.g. filiatio est terminus formalis paternitatis; ergo ratio mutui in relationibus à termino formali, & essentiali illarum sumitur. Minor sic probatur; omne quod sumitur ab specificante, seu specificativo essentialiter, & formaliter, & in ordine ad illud, est essentialis specificato; sed ratio mutui sumitur in relationibus à termino formali, & essentiali, qui est specificativus formalis, & essentialis relationis: ergo ratio mutui est formalis, & essentialis relationibus mutuis. Maior evidens est, ut videre licet in eo esse, quod sumunt, & accipiunt potentie, & habitus à suis obiectis formalibus, & in esse quod actiones sumunt à suis terminis formalibus, in quibus tale esse est formale, & essentialis, quia sumitur ab specificativis formalibus, & essentialibus: ergo esse, quod accipitur ab specificativo

R. P. Alph. de Penafiel Theol. Schol. Tom. I.

formali alicuius, est essentialis, & formale in specificato.

Minor prima, & præcipua sic probatur; si esse ⁸⁰ mutui esset essentialis relationi, quæ ex suo genere mutua est, sequeretur quod non posset dari talis relatio sine ratione mutui; sed datur relatio, quæ ex suo genere petit esse mutua sine ratione mutui: ergo ratio mutui non est de essentia relationis, quæ est mutua; minor probatur. Relatio maternitatis ex suo genere est mutua; sed hæc relatio maternitatis, v.g. in Virgine sanctissima datur sine ratione mutui, si quidem ex parte termini, v.g. ex parte Christi in sententia Thomistarum non correspondet alia relatio filiationis ad Virginem: ergo relatio, quæ de suo genere est mutua potest dari sine ratione mutui.

Dices, illam relationem maternitatis in Virgine ⁸¹ esse mancā, & imperfectā, ex eo quod non resultet in Christo Domino relatio filiationis, ad quam referatur, ac proinde non habere in se rationem mutui.

Contra: ergo ratio mutui non est essentialis ⁸² illi relationi, quæ ex suo genere est mutua, ac proinde non erit de essentia illius perfectio mutui, per cuius carentiam, & absentiam redditur manca talis relatio, quia illud non est essentialis alicui, quod potest separari ab illo, cui convenit, ideo enim albedo nō est de essentia hominis, quia potest separari ab homine existente ipso, & manus, & pedes non sunt de essentia hominis, quia possunt separari ab homine, ita ut ratione talis separationis, & ratione absentie pedum & manuum maneat homo mancus, & mutilus; & è contra ideo rationale est essentialis homini, quia nec realiter, nec ratione potest separari ab homine conservato homine, nec homo potest manere sub carentia rationalis, ita ut maneat mancus, & mutilus: sed ratio mutui separatur à relatione maternitatis, manente eadem relatione maternitatis, quæ ex suo genere mutua est, licet maneat manca, & mutila: ergo ratio, seu perfectio mutui, per cuius absentiam, & carentiam relatio maternitatis vere, & realiter existit, licet manca, non est essentialis relationi maternitatis, quæ ex suo genere debet esse mutua.

Dices, rationem mutui licet sit essentialis, im- ⁸³ pedit tamen ne detur in relatione maternitatis, ac proinde separari ab illa ratione termini, seu relationis, quæ deficit in termino.

Contra primo: ergo relatio, quæ deficit ex parte ⁸⁴ termini non est terminus formalis huius relationis mutue, aut maternitatis quæ est in Virgine vere, & realiter, ratione cuius formalissime, & actualiter est vere mater Christi Domini: hæc consequentia patet manifeste, quia nihil potest esse sine essentiali extrinseco constitutivo, ac proinde relatio prædicamentalis non potest esse adhuc divinitus sine formali termino suo: atqui maternitas formalis Virginis est vera, & formalis relatio prædicamentalis: ergo non potest esse sine suo termino formali; atqui per vos existit in B. Virgine sine relatione filiationis correspondente ipsi ex parte Christi Domini: ergo filiatio, seu relatio ex parte Christi Domini non est terminus formalis relationis maternitatis, ac proinde in relatione, quæ de suo genere est mutua ratio mutui, quæ sumitur à relatione opposita non erit illi essentialis.

Contra secundo, quia quicquid est essentialis ali- ⁸⁵ cui manente illo, cuius est essentialis, nullius ratio-

Bbbbb 2 ne